

ÚTRAVALÓ

ÜNNEPI SZÁM
2012

Tartalom

<i>Ábrám Tibor: Ballagási ünnepi beszéd</i>	3
<i>Pecze Gábor: Ballagási búcsú</i>	7
<i>Ábrám Boróka: Kedves végzosók, barátaim!</i>	8
<i>Ábrám Tibor: Kedves Ballagó Kollégistáink! Kedves Kollégák!</i>	9
<i>Nyergesné Kövesdi Ágnes: Kedves Ballagó Leányok!</i>	10
<i>Boda József: Kedves ünneplő, ballagó diákjaink!</i>	11
<i>Horváth László: Útravaló a 12.A-nak</i>	12
<i>Nagyné Bódor Katalin: „Mindeddig megsegített minket az Úr”</i>	15
<i>Molnár Csaba: Kedves 12/c, vagyis az Osztályom!!</i>	18
<i>Dóka Erzsébet: Egy dal és a lelkiünk összeér...</i>	21
<i>Szitáné Zsolnai Beáta: Kedves Osztályom!</i>	25

Impresszum:

Útravaló

Szerkesztőség:

Lévay József Református Gimnázium és Diákotthon,
3530 Miskolc, Kálvin János utca 2.

Felelős kiadó: Ábrám Tibor igazgató

Felelős szerkesztő: Barócsi Angéla

Tördelő szerkesztő: Rácsok András

Készítette: Kapitális Kft. Felelős vezető:
Kapusi József

Fotók:

Kádár Szilárd 11.C. és Timkó András
10. osztályos tanulók.

Tablófotók:

Holló Tibor, Simon Gábor

Ábrám Tibor

Ballagási ünnepi beszéd

Miskolc, 2012. május 5.

Ezzel az egyszerű idézettel köszöntelek benneteket kedves ballagó diákjaink, és köszöntöm kedves osztályfőnök kollégáimat is. Szeretettel köszöntöm a kedves szülőket, nagyszülőket, keresztszülőket, és a családok valamennyi tagját, akik eljöttek szerettük ballagására. Köszöntöm meghívott vendégeinket.

Isten hozott mindenkit a Lévay 2011/2012. évi ballagási ünnepi istentiszteletére!

Mindig örömmel veszem kézbe a ballagási meghívót, hiszen a Lévay újkori történetének 16. ballagási ünnepi istentiszteletén az eddigi legnagyobb létszámú évfolyamot bocsátjuk most útjára: egy híján 150 tanuló kezdi meg hétfőn érettségi vizsgáit a Lévayban. Mindig nagy örömmel veszem kézbe a ballagási meghívókat, és a névsorok felidézésével, a név és személy összepárosításával igyekszem rendszerben látni az általatok választott idézeteket is. Engedjétek meg, hogy most ezzel kezdjem ballagási ünnepi beszédemet.

Az ember életének egy-egy jeles pillanatában vagy szakaszán, amikor összesűríti gondolatait egy-egy idézetbe, vagy igébe, vagy néhány tömör gondolatba, akkor olyan ez, mint egy küldetésnyilatkozat megfogalmazása. Tömören megfogalmazni mindazt, amit fontosnak érzünk, amiért élünk, és készek vagyunk keményen dolgozni.

Nem könnyű dolog ez, de sokszor elkerülhetetlen. Meg kell küzdeni vele, tusakodni kell a helyzettel, ráhangolódni, és megragadni azt, amit ebben a sajátságos, mással össze nem keverhető helyzetben érzünk. Az éretté válás, a felnőtté válás küszöbén és mezsgyéjén...

Ezt érzékeltetik a 12.A és a 12.B osztály idézetei. Nem hiába, ők hat évet töltöttek a Lévay falai között.

Kedves 12.A osztályos tanulóink!

Ti egy Arany János idézetet választottatok:

„Útjaink százfelé válnak,

De a szívünk egy célért dobog,

Nekivágunk a küzdelmes mának,

És épít karunk egy szebb holnapot.”

Köszönöm, hogy egy reményteli idézetet választottatok. Köszönöm, hogy láttok célt magatok előtt, még ha nehezen kivehető az a lehetőségeinket meghatározó gazdasági környezet közepette.

Mi sem mondhatunk nektek mást, mint azt, hogy a ma, az tényleg küzdelmes. Harcos. Sok minden vetekszik értektek, és sok mindennel meg kell birkóznotok az elkövetkező években. Köszönöm nektek azt, hogy nem meghátrálni akartok, hanem nekivágni ennek a mának, és köszönöm, hogy nemcsak fogyasztói lesztek a holnapnak, hanem építői egy szebb holnapnak.

Sok versenyeredmény, sportsikert tudhat az osztály magáénak, ti adtátok a diákpresbitérium elnökét az elmúlt években, és a Csodaszarvas focikupa gólkirályát is.

Köszönöm Horváth László osztályfőnök úr titeket nevelő munkáját.

Kedves 12. B-sek!

A 12.B osztály egy kicsit filozofikusabb, de mély tartalmú Paulo Coelho idézetet választott.

„Mindig észre kellene venni, amikor egy időszak a végehez ér.

Amikor lezárul egy ciklus, bezáródik egy ajtó, véget ér egy fejezet - mindegy, hogy nevezzük, a lényeg az, hogy

magunk mögött hagyjuk életünknek azokat a pillanatait, amelyek már elmúltak.” (Paulo Choelo)

Kedves 12. B-s diákjaink! Kérjük, vegyétek észre, hogy hétfőn kezdődik az érettségi, és néhány hét múlva, a szóbeli érettségi vizsgák befejeztével véget ér egy fejezet az életetekben. A középiskolai gondtalan évek sora.

A többség azt mondja, hogy nem is nehéz észrevenni ezeket, amikor mindig erre figyelmeztetnek tanáraitok.

Igazatok van, így megtoldom a kérést. Nem az a kérdés, hogy észreveszed-e vagy sem, hanem az, hogyan élted meg ezt az időszakot, ami most lezárul. Hogyan voltál része a csapatnak, mennyivel gyarapítottad a közösséget, mennyire használtad táalentumaidat, tudod-e értékelni a lezáruló időszakot, és tudsz-e tudatosabban készülni a következőre. Elmúlt az életedből ez az időszak, vagy eltelt, beteljesedett, hiszen volt célja, tartalma és eredménye.

Színes egyéniségekből álló, értékes közösség vagytok. Isten áldjon meg benneteket.

Köszönöm Nagyné Bódor Katalin osztályfőnöknő nevelőmunkáját is.

Kedves 12. C-s tanulóink!

Ti egy Schiller idézetet választottatok:

„Minden elmúlik, mint az álom,
Elröpi, mint a vándormadár,
Csak az emlék marad meg a szívben,
Halványan, mint a holdsugár.”

Őrizzétek meg jó emlékezetetekben a Lévayt. (persze szól ez a többieknek is).

Igyekezünk formálni, alakítani, vezetni benneteket. Jóllehet a nevelőnek mindig marad hiányérzete, de hiszszük, hogy nem eredménytelenül. Hiszszük azt, hogy amit kaptatok a Lévayban, valódi értékek, és akik megbecsülik, igazi hasznát veszik majd az életben.

Ti adtátok a Lévaynak a tavaly a diákigazgatót. Megannyi verseny és sporteredmény áll mögöttetek.

Köszönöm Molnár Csaba osztályfőnök kollégám nevelőmunkáját.

Kedves 12. D osztály!

Ti egy Ákos idézetet választottatok, amely kiválóan összefoglalja azt, hogy miért is voltatok lévaysok:

„Azért vagy itt, hogy mindent láss,
Hogy értsd a szót, olvasd az írást,
Azért vagy itt, hogy mindent megtanulj,
Hogy az égbe szállj, nehogy a porba hullj.”

Ákos keresztyén fiatalember, aki a dalain keresztül is felvállalja hitét, és az ehhez társuló értékrend fontosságát.

Arra bátorítunk benneteket, hogy merjétek vállalni az igazi értékeket, merjétek rangot adni annak azzal, hogy hitelesen képviselitek, és komolyan veszítetek.

Egyesekkel a tanév végén még összeakadt a bajszunk, de higgyétek el, ennek ellenére szeretünk benneteket, és jót akarunk nektek.

Köszönöm Dóka Erzsébet osztályfőnök kollégám nevelőmunkáját.

Kedves 12. F-s diákjaink!

Ti egy Tóth Árpád idézetet írtatok a névsorotok fölé.

„Egy életcél követni, nemes gondolat,

S mi kell hozzá, csupán akarat.
Mely minden ifjú szívében él,
Küzdeni bátran egy új életért.”

Fontos dolgot fogalmaztatok meg: az életcél, az ifjonti szívekben élő akarat, a küzdeni tudás ajándéka. Azt kívánjuk nektek, hogy legyenek jó céljaitok az életben, jó életcéljaitok. Tudjatok erőfeszítést tenni ezért, küzdeni nemesen, de határozottan.

Köszönöm Szitáné Zsolnai Beáta osztályfőnök kollégám áldozatos munkáját.

Egy gondolatcsokorral kívánok búcsúzni tőletek. Ebben az ünnepi pillanatban, amikor tömören, világosan, elvihető, érthető módon meg kell fogalmaznunk számotokra egy gondolatot, összefoglalni, feleleveníteni a 6-5-4 év történéseit, akkor nincs könnyű helyzetben az osztályfőnök és az igazgató sem.

Megköszönöm szüleitek bizalmát, amellyel annak idején a Lévyt választották, és ránk bízta gyermekeiket. Jóllehet a szülők többségével a hivatalos kapcsolatunk megszűnik, mégis arra kérjük őket, hogy kísérjék figye-

lemmel a Lévy életét, segítsenek és támogassanak bennünket feladatunk végzésében.

Nektek, kedves diákjaink megköszönöm azt, hogy meggazdagítottátok a Lévyt, a közösségünket, és nagyon sokan hozzájárultatok ahhoz, hogy a Lévy évről-évre fejlődve tartson a kiválóság felé.

Azt sem titkolhatom el, hogy marad bennünk hiányérzet, hiszen látjuk a lehetőséget, és ismerjük a valóságot. Hadakoznunk is kellett némelyetekkel, de mindaddig, amíg ezt értelmesnek és építőnek tartottuk, örömmel tettük.

Köszönöm osztályfőnökeitek áldozatos nevelő munkáját, gondoskodását.

Három gondolattöredék nektek.

1. „Az olyan helyekre vezető utakat, ahová érdemes eljutni, nem lehet lerövidíteni.”

Tudnotok kell, hogy olyan cél felé tartotok, ahova érdemes eljutni. Ezt próbáltuk megmutatni nektek, erre próbáltunk rávezetni benneteket. Megértetni azt is, hogy bizony hosszú és nehéz út előtt álltok. A pályaválasztás, a tanulmányok folytatása. Munkahelykeresés, párválasztás,

családalapítás. Kívánjuk, hogy megértsétek, nem lehet lerövidíteni az utat. Ezt az utat végig kell járni. De érdemes járni ezen az úton!

2. Küldetésnyilatkozat - küldetéstudat

Nemcsak el kell jutnotok ehhez a célhoz, hanem menet közben küldetésetek is van. Mindenkinek külön-külön, személyre szabottan. Mint ahogy a Lévainak is van küldetése. Ezt fogalmazta meg, vagy újra a nevelőtestületünk, és ebből a Küldetésnyilatkozatból kaptatok egy-egy példányt a tarisznyátokba. Azt szeretnénk, ha a Lévat egyre inkább ilyen közösséggé és intézménnyé válna.

ISMERETET – BÖLCSESSÉGGÉ KÉPESSÉGET – JÁRTASSÁGGÁ

„...hogyan elmenjetekek és gyümölcset teremjetekek...”
(Jn15:16)

3. Rangot adni a dolgoknak

Mi az, amit értékesnek tartasz, mi az, amit fontosnak érzel, amiért sokat áldoznál? Aminek rangja van a fiatalok körében, aminek rangja van ma a társadalomban.

A Lévaiban a munkánkkal rangot szeretnénk adni annak, ami fontos számunkra. A keresztyén nevelésnek, a

közösségek fontosságának, a felelős felnőtt életre felkészülés lehetőségének. Hiteles étellel, töretlen lelkesedéssel, és kitartó munkával.

Arra buzdítunk benneteket, hogy elmenve a Lévaiból folytassátok ezt a küldetést. Rangot adni a jó dolgoknak, illetve visszaadni a jó dolgok rangját.

Becsületes étellel, a tisztességes munkával, a valódi értékeket képviselve.

Nem kevés ez kedves fiatalok, de kevesebb ne éréjetekek be!

Isten áldjon benneteket, kívánunk nektek sikeres érettecségit hétfővel kezdődően és sikeres felvételt az általatek választott egyetemekre, főiskolákra.

„Az olyan helyekre vezető utakat, ahová érdemes eljutni, nem lehet lerövidíteni.”

Ballagási búcsú: Pecze Gábor 12.C

*Tisztelt Igazgató Úr, Tisztelt Tanáraink, Drága Szüleink,
Kedves Vendégeink és Ballagó Társaim!*

A hogy lévays életünk fontos napjait, úgy a mai napot is méltán nevezhetnénk a kapuk napjának! De melyek ezek a napok, és melyek ezek a kapuk?

Az első ilyen nap 6, 5, illetve 4 éve volt, amikor mint riadt kisgyerekek, megkezdtük első napjainkat a Lévy József Református Gimnázium és Diákotthonban. Aznap beléptünk az iskola kapuján, és az elzárt minket a felnőttek sokszor ijesztő világától. Ezen kapuk között kezdtük levetkőzni a gyermeki félelmeket, új barátokat szereztünk, szerelmeket éltünk át, sokszor voltunk vidámak, bár néha szomorúak is. Hamar megszoktuk a koránkelést, a jegyzetelést, a hittanórákat, a kollégiumot, sőt még a menzai sorban állást és ebédet is.

Majd mikor már teljesen átálltunk erre az új rendszerre, eljött a nyári szünet. Aztán két és fél hónap után visszatértünk, és láthattuk, hogy a kapuk ugyanúgy várnak minket, mint előző éven, és társaink se sokat változtak, vagy legalábbis még helyenként emlékeztettek minket előző évi önmagukra.

Az évek múlásával egyre többet változtunk. Ezalatt nem azt értem, hogy közel 2 méter magasak lettünk, és nagymamáink szerint csont soványak, hanem azt, hogy elkezdtünk felnőni. Egyre férfiasabbak, illetve nőiesebbek lettünk. A fiúk többsége megtanult kocsit vezetni, a lányok pedig hajdani babáikat női magazinokra, rúzsokra és álmaik filmsztár posztereire cserélték, noha ez utóbbiak személye gyakran hetente változott.

Aztán egyszer csak elérkezett a tizenegyedik év, amikor egy új helyzettel kellett megismerkednünk: a diákigazgató választással. Nagy volt a tét, hiszen a győztes osztályé lehetett egy napra az iskola, amelynek igazgatói irodája is megnyitotta ajtaját. A nagy tétnek köszönhetően nagy volt a küzdelem is. S habár a versenyt csak egy osztály nyerhette meg, de mind az öt osztály győzött vele. Győzött, hiszen azokon az osztályok összefogtak, és az összetartozás érzése lehetett a legnagyobb nyereség. Majd az év végén közölünk szinte mindenki letett egy sikeres előrehozott érettségét. Így örömmel mehettünk el az utolsó nagy szünetünkre.

Majd visszatértünk szeptemberben, és már akkor érezhettük, hogy ez az év más lesz, mint az összes eddigi. Más, mert tudtuk, hogy többet már nem jöhetünk vissza. Más, mert fel kellett ismernünk, hogy sorsunk ebben az évben dől el. Keményebben kellett dolgoznunk, és a napok, a hetek olyan gyorsan teltek, mintha rövid pillanatok lettek volna egy amúgy is siető órán.

Észre se vettük, és már itt volt a szalagavató, amikor az a kapu, ami tárva nyitva várt minket, elkezdett összeszűkülni. Majd újra elkezdett szaladni az idő, és már túl voltunk két kis érettségin is. A kis érettségik közben be kellett adnunk a jelent-

kezéseinket azokba az egyetemekbe, ahol szeptembertől tovább szeretnénk tanulni.

Az előző héten viszont elérkeztünk az utolsó előtti kapuhoz, ekkor volt az utolsó hétfői istentiszteletünk az avasi templomban. Az igehirdetés után, ha nem is nagy kedvvel, de felálltunk a padokból, és miután végigsétáltunk a diáktársainkkal teli sorok között, ki kellett vonulnunk onnan. Ezzel bezárult mögöttünk egy kapu, melyen addig minden héten bejáratosak voltunk.

Majd elérkezett a mai nap is. Reggel a súlyos nagykapu ugyanúgy várt minket, mint a legelső napon. Mikor beléptünk, az ünnepelőbe öltözött iskola és tantermek vártak minket. Megkezdődött az utolsó osztályfőnöki óra, elkészültek az utolsó közös képek, és felsorakozva végigsétáltunk az iskolán. Majd az utolsó diák kiléptével véget ért életünk egy fontos szakasza.

És most itt vagyunk. Itt, lévays életünk egyik utolsó helyszínén. Azon a helyen, ahonnan már nem lesz visszaút, hiszen az utolsó kapun kilépve az iskola elengedi a kezünket, és a felnőttek világába kerülünk. Abba a világba, amitől még mindig tartunk, és melyben a 6,5, illetve 4 évvel ezelőtti gyerekek már csak emlékek lesznek, helyükre kész felnőttek lépnek.

S habár szomorú kijelenteni, de ez itt a búcsúzás, az elszakadás pillanata. Igaz ez még akkor is, ha tudjuk, valamennyiünkre vár hétfőtől az érettségi, melyre remélhetőleg mind kellően felkészültünk, és bízunk benne, hogy bő 1 hónap múlva visszavonhatatlanul érettek leszünk. Az emberek nem szeretnek búcsúzni, most mi sem tesszük ezt, hiszen emlékeinket örökre itt hagyjuk. Itt hagyjuk tanárainkban, diáktársainkban, néhány oklevélben vagy csak az egyik padba véssett rajzunkban. De nemcsak mi hagyunk emlékeket, hanem az iskola is bennünk, hiszen elmúlt éveink, ifjúságunk emlékeit magunkban elvisszük.

Kedves Diáktársaim! Már nem maradt más, mint hogy megköszönjünk minden jót, minden odaadást, amit tanárainktól, szüleinktől, társainktól kaptunk, kérve, hogy emlékezzenek ránk. S ha ez megvolt, öleljük meg társainkat, s búcsúzzunk el az iskolától. A mi szerepünk itt véget ért, a helyszín változik, csak feladatunk marad ugyanaz: egy életen át küzdeni.

“Előtted a küzdelem, előtted a pálya,
Az erőtlenség csügged, az erős megállja.
És tudod: az erő kicsoda? – Akarat,
Mely előbb vagy utóbb, de borostyánt arat.”
(Arany János)

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

„Minden találkozás meghatározó lehet, minden találkozás ajándék. Minden találkozás kapcsolat, s a találkozást búcsú követi.”

Kedves végzősök, barátaim!

Ez az ismeretlen szerzőtől való gondolat a ti gimnáziumi életetek is jellemezte. Mert naponta találkoztatok, együtt voltatok. Alakítottátok, formáltátok egymást a tanórák, szünetek alatt, vagy akár szabadidőtökben is hatással voltatok egymásra. Együtt nőttek föl. Az elmúlt 6, 5 vagy 4 év alatt együtt éltétek meg a kiskamaszok rácsodálkozásait a világra vagy nagyobb kamaszként lázadtatok, kérdéseitekre a választ gyakran egymás szemében kutattátok, néha vitáztatok vagy sírtatok, de az biztos, hogy sokat nevettek. Mert jó volt együtt. Igaz? Tudom, hisz sokat voltam veletek, régi évfolyamtársként, barátként, énekkarosként, játszótársak voltuk sportban és színdarabban.

Ajándékká lettetek egymás, a közösség számára. És ez

látható jeleket is öltött magára az elmúlt napokban, vírággal, énekszóval mondtatok köszönetet tanáraitoknak a tanításért és jó szóért. Egymásnak fényképeket adtatok, hogy mindig emlékezzetek ezekre az évekre.

Búcsúzunk. A legutolsó hétfő reggel, mikor elvonultatok előttünk a templomban, akkor döböntem rá, hogy nem lesz több ilyen alkalom közös együttlétre, és hiányozni fogtok. A sokszínűségeitek, ami ezt az évfolyamot jellemezte. Mert mindegyikötöknek megvan a maga védjegye. Az A-sokra jellemző a jó hangulat és vidámság. A B-sek a megtestesült stílus. A C-sek törődő, egymásra figyelő kedves közösség, a D-sek szellemessége és kreatívága közismert. Az F-esek erős csapat, akik kivételes módon együtt maradhattak a 0. évük után.

Búcsúzunk. Én egy gondolatot, pár jó szót szeretnék adni nektek. Olyan szavakat, amelyek szeretném, ha erőt és biztonságot jelentenének a közelgő érettségien, de elkísérnének titeket az életetek útján is. Jeremiás könyvének a 29. verséből a 11. szakaszt idézem:

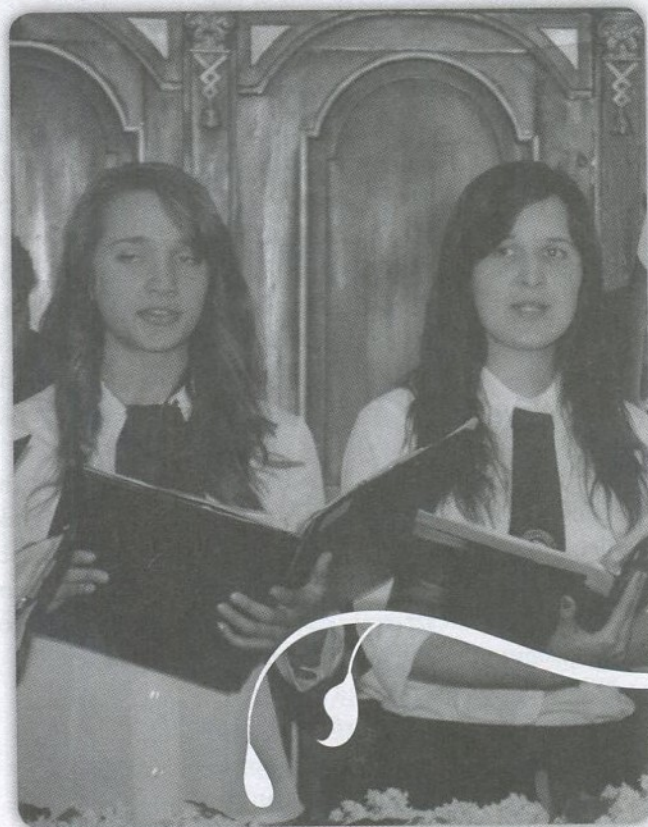
„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek-így szól az Úr-: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.”

Neki mindegyikötökkel terve van. Van, aki számára ezek a tervek még rejtettek. Van, aki már látja, tudja, milyen úton indul el. Mit éreztek most? Szorongást? Kíváncsiságot? Félelmet? Ne féljete. Hiszem, hogy nem véletlenül voltatok itt, a Lévyban töltött évek is Isten veletek kapcsolatos tervének fontos része. Vigyétek magatokkal az itt gyűjtött tudást és hitet.

Búcsúzunk. A ballagás nem csak a múlttól szól, hanem az életutatoknak az eleje is, ismeretlennel, új feladatokkal és akadályokkal. Amikor ezekkel találkoztatok, akkor jusszon eszetekbe Isten ígérete, hogy ő reményteljes jövőt és békességet ígért nektek. És legyenek ajándékká a nehézségek, mert így megélik Isten rólatok szóló csodálatos tervét.

„Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot.” (Zsoltárok 36,10)

Áldás, békesség, Isten veletek!

Abrám Tibor

Kedves Ballagó Kollégistáink! Kedves Kollégák!

Több tekintetben is rendhagyó ez a mostani diákotthoni ballagás. Rendhagyó a tekintetben, hogy új szervezeti keretei vannak a diákotthonnak. Nem Zoli bácsi áll itt, hanem hárman állunk: Nyergesné Ági néni, aki a lány oldali munkaközösség-vezető, Boda tanár úr, a fiú oldali munkaközösség-vezető, és jómagam, aki ebben az évben a diákotthonért közvetlenül is felelős voltam. Ez azt is jelenti, hogy nem egy ballagási beszéd fog elhangzani, hanem három. E tekintetben is rendhagyó a mostani ballagás.

Szeretnék jól gazdálkodni az idővel, no meg, hogy a vasora se hűljön el, fogadjátok szeretettel az én búcsúzó gondolataimat.

Előljáróban hadd osszam meg veletek azt az információt, hogy én magam is voltam kollégista. Erdélyben, Szatmáron az 1970-es évek végén. Egy korábbi zárda épület volt a kollégium. Nagy hálósobákkal, 15-25 tanuló számára, és csak háló volt. Reggel bezárták, este újra kinyitották. A szekrényeink a folyosón voltak, amelyet nem igazán fűtöttek télen. Ott kellett öltözködnünk a folyosón, a szekrény előtt. Meleg víz egyszer volt egy héten, a többi napokon lehetett hideg vízzel zuhanyozni. A szilencium sokkal keményebb volt a maiaknál, és a rendkívüli kimenő ismeretlen fogalom volt. Ezek voltak az akkori keretek. Mégis szeretettel emlékszem a kollégista időkre!

Egy nagyon egyszerű szóról szeretnék nektek néhány gondolatot szólni. Ez a szó a: KERET. Sokan lehet, hogy értetlenül álltok a szó előtt: KERET, mert valami magasztosabbat reméltetek diákotthoni ballagásotok alkalmából. Látom a szemetekben, hogy néhányatok agyában már elindult a fogalomtársítás.

Keret – képerkeret, juthat eszünkbe elsők között. Amely összetartja, összefogja a lényegét, ráirányítja a figyelmet a tartalomra.

Ilyen keret kívántunk mi is lenni a számotokra. A tartalomhoz, a mondanivalóhoz, az alkotáshoz illő keret. Amely nem önmagáért fontos, hanem hogy kiemelje a tartalmat, az értékeket, amelyeket keretez. A Lévy sem és a diákotthonunk sem önmagáért fontos, hanem, hogy rámutasson arra, hogy nektek ezekben az években a lehető legtöbbet kellett gyarapodnotok: értelemben és értékrendben. Bocsássátok meg, ha néha szűknek éreztétek a kereteket, de ahhoz az értékekhez, amelyeket mi akarunk a képen megjeleníteni többnyire ilyen keret kell.

Keret – csapatkeret, juthat eszetekbe talán másodiknak. Nagy mérkőzések előtt az edzők keretet hirdetnek. Kik azok a játékosok, akiknek a játéka az edző számít. Melyik az a közösség, amelyiknek a tagjai végig fogják küzdeni a mérkőzést, egy csapatot alkotnak, egymást segítik, hogy a közös célt elérjék: a győzelmet.

Ti voltatok ez a keret kedves ballagó kollégistáink, ti vagytok a csapat. Mindig nagy kérdés az edző számára, hogy amikor pályára küldik a csapatot, akkor milyen az erőnlétük, mennyire értették meg a taktikát, tudnak-e csapatként működni.

Mi is pályára küldünk titeket: az élet pályájára. Azt is eláruljuk, hogy a pályán nem lesztek olyan védett körülmények között, mint az edzéseken. Küzdenetek kell, csapatjátékosként a jó célért.

Keret – csak egy betűvel kiegészítve Kere(sz)t.

Ez is egyfajta keretet jelent a számunkra, amelynek van egy vízszintes behatárolása, amely a földi létünket, az emberi kapcsolatainkat és lehetőségeinket jelenti.

De van egy függőleges szára is, amely az Istennel való kapcsolatunkat, és az örök életbe vetett hitünket jelenti, és a Jézus Krisztussal való személyes kapcsolaton keresztül tölthető be.

Elárulok nektek egy titkot: csak az az ember harcol állandóan a földi, vízszintes keretek ellen, aki nem ismeri a függőleges, a fölfelé mutató ágát a keresztnek. Aki ezt megismerte, abban ez a harc megszűnik, és átalakul benne egy belső hajtóerővé: hogyan tudom a vízszintes kereteket, amit a földi lét során kapunk a legteljesebben betölteni és megtölteni.

Azt kívánom nektek, hogy értsétek meg a kereszt két szárának ezt a képletes rendeltetését, és tudjátok mindent megtenni azért, hogy betöltsétek a rendelkezésekre álló keretet.

Végezetül: az én beszédem is csak egy KERET. Keretezni szeretné Nyergesné Ági néni és Boda tanár úr gondolatait. Akiuknak át is adom a szót.

Nyergesné Kövesdi Ágnes

Kedves Ballagó Leányok!

Az ember életében elkerülhetetlenül megjelennek olykor nagyon várt, és kevésbé várt események. Ezek a pillanatok felejthetetlen állomások, emlékeztetésekké maradnak egész életünkben. Egy ilyen ünnepi esemény részesei vagyunk, vagytok most.

Talán szorongás fog el benneteket, ha arra gondoltok, hogy eljött a búcsúzás ideje. Búcsúzás a diákotthontól, egymástól, nevelőitektől, szobatársaitoktól, mindazoktól, akikkel együtt voltatok, együtt éltetek, tanultatok az itt eltöltött 4, 5, illetve 6 év alatt. Hosszú idő. Ezalatt kiismertetek, megismertetek mindent, ami a diákotthoni életeteket meghatározta.

A középiskolai évek szolgálnak a legmaradandóbb élményekkel. Reméljük a diákotthon színes és programokban gazdag estéit, közösségi hétvégéit, reggeli zenés ébresztéseit, csoportfoglalkozásait, esti áhítatait és mindazokat a szép emlékeket, amit itt átéltetek soha nem felejtitek el és emlékeztetésekké maradnak számotokra. Köszönjük, hogy a diákotthon életét ti is színesítettétek, szebbé tettétek.

A Példabeszédek könyve 4. részének néhány válogatott versét szeretném útravalóul szívetekre helyezni és ezzel bú-

csúztatni titeket.

„Szerezz bölcseséget, szerezz eszességet; ne felejtkezzél el, se el ne hajolj az én számnak beszéditől.

Bölcséségek útára tanítottalak téged, vezettek téged az igazságnak ösvényin.

Ragaszkodjál az erkölcsi tanításhoz, ne hagyd el; őrizd meg azt, mert az a te életed.

Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.

Ügyelj, hogy merre tart a lábad, akkor minden utad biztos lesz.”

Bár, most elhagyjátok a diákotthont, mi örömmel látunk viszont falai közt titeket. Járjatok továbbra is az Isten útján, amelyen elindultatok, és reménykedjétek Őbenne, szíveteket rábízva, hogy teljes legyen életetek.

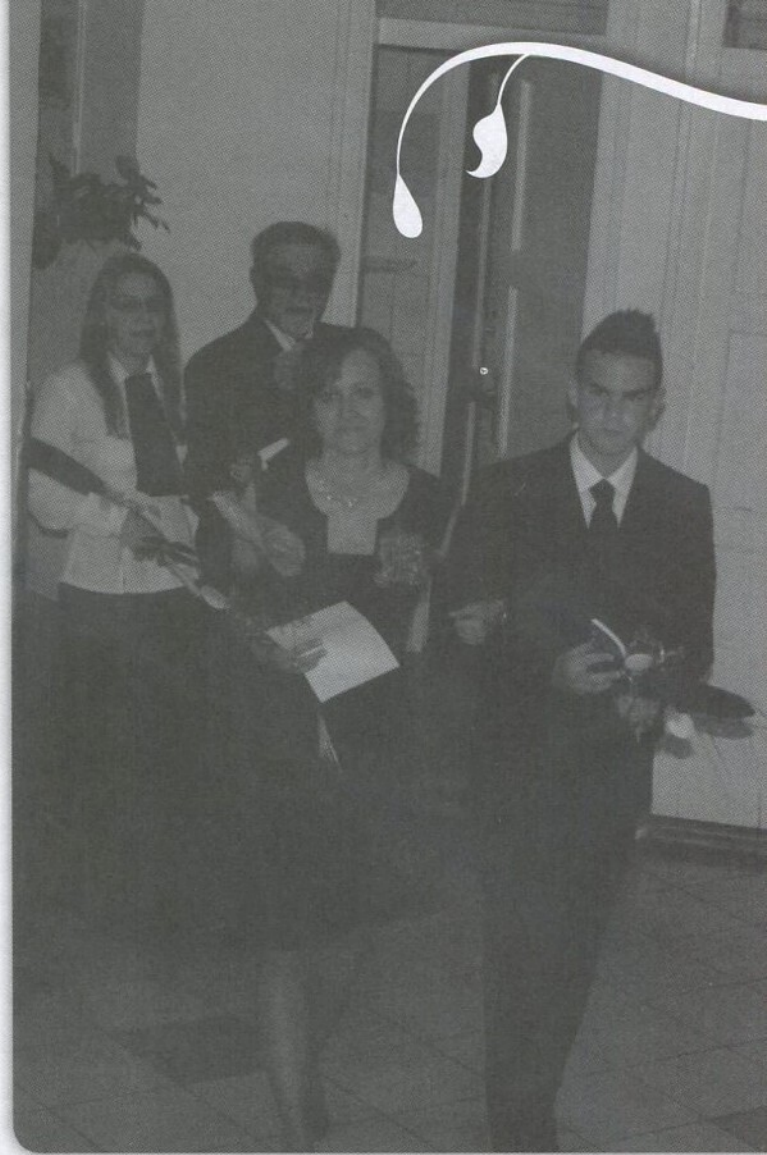
Bárhova is sodorjon el benneteket az élet, egy részetek mindig ide fog tartozni, kötődni, hiszen itt nőttetek fel, itt kaptátok meg az alapköveket, erkölcsi értékeket, amikre a továbbiakban – egész életetek során – építhettek majd.

Kívánok sok erőt és áldást az előttetek álló sok szép évre. Isten áldjon benneteket!

Boda József

*Kedves ünneplő,
ballagó diákjaink!
Kedves Igazgató Úr,
ünneplő Tanárnők,
Tanártársak!*

Lányok, fiúk! A ti ballagásra való felkészítésetek már akkor elkezdődött, amikor intézményünkbe felvételt nyertetek, amikor az intézmény vezetése, igazgató úr döntött felvételetekről, amikor tanáraitok, nevelőitek átgondoltan igyekeztek a legmegfelelőbb csoportba, szobába osztani titeket. A középiskolára, diákotthonra való felkészítésetek talán még korábbra tehető. Többen emlékezhetek élő vagy már elhunyt nagyszületek tanácsaira, születek figyelmeztetésére és persze nevelőtanáraitok intésére, dorgálására, de elismerő szavaira, segítő, szerető gondoskodására, megértő odafigyelésére is. Születésetekkor génjeitekben magatokkal hoztatok öröklött tulajdonságokat, és utána gyermekkori, majd ifjúkori nevelő hatások értek benneteket. Az elmúlt négy-hat évben is jellemetek alakulásában ezek a hatások voltak jellemzőek. Az izgalommal várt elsős bemutató, a közösségi hétvégék túlzottan nem várt, mégis értéknövelő, közösségépítő programjai, az egyházi-, nemzeti ünnepeinkről való megemlékezések, a csoport foglalkozások, az egyéni beszélgetések, a sport-, és kulturális előadások, vetélkedők, a különböző szakköri foglalkozások mind-mind titeket formáló, nevelő-növelő hatások voltak. Kik vagy mik jelentik a döntőbb hatásokat? Dr. Falus András biológus, génekutató egy itteni előadásában hitbeli és tudományos megalapozottsággal azt mondta, hogy mind a hozott, mind a szerzett tényezők igen fontosak az egyén jellemének kialakulásában. Vagyis a hozott, öröklött jellemzők is és a minket körülvevő emberektől, szülőktől, nevelőktől

érkező hatások is fontosak. Mi, nevelőtanáraitok nagyon igyekeztünk igazi, krisztusi értékeket, jellemformáló emberi értékeket átadni. Hisszük, hogy a sok titeket formáló hatás között, az itt töltött idő is jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy értékes, jó gyümölcsöket termő, keresztyén, keresztyén felnőtt emberek legyetek, akik szilárd alappal rendelkeznek és vállalják az élet kihívásait. De mi lehet ennek a garanciája, ki biztosíthatja mindezt?

Pál írja (I.kor.3:6): „Én plántáltam, Apollós öntöztött, de Isten adja a növekedést. „

Mi plántáltunk, öntöztünk, metszegettünk, de a növekedést maga Isten adta és adja!

„Menjetek el békességgel, a ti utatok, amelyen jártok az ÚR előtt van!”

Útravaló a 12. A-nak

Május elején együtt énekeltük: „Már búcsúznak és elmegyünk...”, nos elérkezett az idő, amikor az iskola elengedi kezeteiket és a saját megkezdett úton kell tovább mennetek.

Dr. Gyarmati Éva a tehetséget így definiálja:

„A tehetség lehetőség az egyénben, amely külső-belső tényezők interakciójában jön létre. A tehetség viselkedés és attitűd, értékrendszer és önértékelés.”

Hiszem, hogy az itt töltött időt hasznosan használtuk fel arra, hogy a rejtett tehetségeket részben vagy egészen felszínre hozzuk, utat mutassunk mindenkinek, hogy merre induljon.

Dr. Gyarmati Éva így ír a tehetséges emberről:

„A kimagaslóan tehetséges ember sohasem kötelességszerűen teljesít, tevékenységét nem a siker és az elismerés motiválja: az ilyen embert egyszer megfogja valami, és többé nem tud szabadulni tőle.”

Az első iskolai naptól kezdve próbáltuk a ránk bízott „kis” Talentumokkal jól gazdálkodni, és nem csak megőrizni, hanem gyarapítani, fejleszteni is. Hosszú és görön-

gyös út áll előttetek, melyen az akadályokat le kell küzdenetek, a problémákat meg kell oldanotok, de tudnotok kell, hogy nem vagytok egyedül, hiszen már eddig is rengeteg barátot szereztek, s még fogtok is szerezni, a születekre mindig számíthatok ugyanúgy, mint eddig is. Használjátok ki azt a lehetőséget az új környezetekben, keressétek azokat a fiatalokat, akik hitben és erkölcsileg is hasonlóan helyesen gondolkodnak, mint ti.

Osztályfőnökök így búcsúzik tőletek: „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk...”

Szeretettel:

Horváth László

12. A osztály, osztályfőnök:
Horváth László

Horváth László, osztályfőnök

Aranyosi Márk

Bálint Dániel

Bárány Balázs

Bárány Balázs

Bárány Balázs

Edvi Evelin

Fekete Attila

Gálbázi Evelin Andrea

Horváth Julianna

Kacsó Dalma

Kalapos Csenge

Kis Fruzsina

Kolozsvári Sára

Kovács Fanni

Leideg Noémi

Majoros Ádám

Mongyik Dalma

Nagy Benjámín

Nyüsti Renáta

Obbágy Máté

Orosz Gyöngyi

Rajz Benjámín

Sepsi Kláudia

Sóvári Zsuzsa

Szabó Klára

Szász Norbert

Szegedi Dávid

Tóth Anett

Tóth Tamás

Váczi Gergő

Váczi Levente

Veres Róbert

*Nagyné Bódor Katalin,
osztályfőnök*

„Mindaddig megsegített minket az Úr”

Minden érettségiző osztályomnál eltölt a hála, hogy kaptak erőt a diákok, hogy végighaladjanak az úton, amely az önállósághoz vezet. S mindig hálát adtam azért, mert volt erőm velük menni.

A gimnázium lehetőséget kínált arra, hogy megtaláljátok önmagatokban azokat a képességeket, amelyek egy hivatás betöltésére alkalmassá tesznek benneteket.

Lehetőséget kínált arra, hogy megismerjétek, milyenek az emberek, kiből bízhattok, kiből nem, s ti magatok milyen szerepet tudtok betölteni egy közösségben.

Lehetőséget kínált arra, hogy közelebb kerüljétek Istenhez, megtanuljátok, hogyan lehet az Úrtól útmutatást kérni cselekedeteitek helyességének a megítéléséhez.

És mindig Ti döntöttetek, mennyire éltek ezekkel a lehetőségekkel.

Az érettséggel lezárul egy korszak az életetekben. Elmentek, de már nyomot hagytatok tanáraitokban, egymásban. Ezt a lenyomatot őrizzük, s bár ötvenként találkozni fogunk, ez a kép már alig fog változni.

Bennem egy színes kaleidoszkóp ritkán összeálló csillogó darabjaiként maradtok meg. Mindegyikőtökben láttam az értékeket, de feladatom az volt, hogy az iskola sikeres elvégzéséhez szükségességeket díjazzam.

Nem voltatok az iskola legjobban teljesítő tanulóit az első években, de fokozatosan kapaszkodtatok fel. Szerettetek nyelvvizsgákat, jogosítványt, tettetek előre hozott érettségit, mindegyikőtökönél láttam, hogy van elszánás, akarat, ha egy célt meg kell valósítani. Még akkor is, ha ezek nem iskolai célok.

Két nagyon szép kívánságot kaptam az egyik igehirdetésen, ezzel búcsúzom: Legyetek olyanok a többi ember számára, mint a felkelő Nap fénye, ígéret, melegség, növekedést biztosító erő!

Olyan pályát járjatok be, amelyen az emelkedés Isten szerint való, mert akkor békességet és harmóniát fogtok találni!

12. B osztály, osztályfőnök:
Nagyné Bódor Katalin

Nagyné Bódor Katalin, osztályfőnök

Ákos Áron Balázs

Berecz Boglárka

Czinege Bonifác

Fazekas László Ádám

Görcsös Izabella

Győrffy Dorottya

Horváth Gábor Dániel

Jubász Violetta

Kádár Álmos Márk

Kádas Csilla

Kétzer Tamás

Kriston Márk

Kurmai Kornél

Kvaszta Bendegúz Péter

Lantos Nóra Noémi

Lénárt Kinga

Majoros Márk

Nagy Patrícia

Pinczés Flóra

Pindzsulya Máté

Pócsi Gréta

Szépe Zsombor

Szilárdi Brigitta

Temesvári Máté

Timkó Réka

Urbán Kristóf

Zsófi Claudia

Molnár Csaba,
osztályfőnök

Kedves 12/c,

vagys az
Osztályom!!

„Kérv az Úrtól erőt és bölcsességet, hogy kifejezhessd őket. Mutasd ki barátaidnak és szeretteidnek, mennyire fontosak neked.” | Gabriel García Márquez |

Elmúlt négy év, és nekem, mint osztályfőnökötöknek tényleg kell az az erő, hogy milyen egész Életetekre szóló útravalót írjak. Ilyenkor kell a bölcsesség ahhoz, hogy amikor ezernyi emlék és érzés kavarg gondolataimban, mégis valami örök érvényű, a Ti Életeteket meghatározó utolsó üzenetem megszülessen. Így tehát „egy napon mikor Pamacinak semmi dolga nem akadt” írt egy valami fontosat a kövekről.

Az utolsó osztályfőnöki órán is kövekről beszéltem, és Ti elértétek azt, hogy a sziklából hogyan lehet vizet fakasztani. Négy évvel ezelőtt kaptam 30 egyforma sűrű követ. Várakozva, de bizalmatlanul néztem ezeket a köveket. Fel-nőtt szemmel néztelek Titeket, nem pedig gyermeki szemmel, akik még az egyszerű, hétköznapi dolgokban is látják a szépséget, de már akkor is láttam köztetek itt-ott egy-két csillámot felvillanni. Jöttek a megmunkálás évei, peregtek a felesleges szilánkok, és a végére egy felfoghatatlan kincs volt előttem. A mindennapok sokasága során felfedeztem, hogy valóságos kincsesbánya vagytok. Dolgozni kellett rajtatok, nehogy „nihilt találjak”, de igazi drágaköveket találtam: egymás iránti empátia és tolerancia gyémántját, a közösség összetartásának smaragdját, a szeretet és ragaszkodás rubinját, a segítőkészség és jóság zafírját, a hit karbunkulusát. Igaz egy kavics elgurult, de négy jött helyére. Egyszerű, természetes emberségetek szikrázó, tündöklő és többszínű kövekké tett. Mindig jók voltatok, bár a kövek alá egyszer becsúszott egy „vipera”, de értékeiteknek köszönhetően többet nem talált helyet magának a MI „kalózkodó” közösségünkben. Saxaloquuntur, vagys a kövek beszélnek. Gondolataitok, véleményeitek mindig mély érzésekről, helyes értékrend-

ről szóltak. Ezt őriztétek meg az Életben. Legyetek mindig őszinték. Ragaszkodjatok hitetekhez, és bízzatok abban, hogy a nagybetűs élet habos tortájából - akár egy „kis fakánállal” is - de jut nektek, mert drágaköveiteket szívetekben hordjátok.

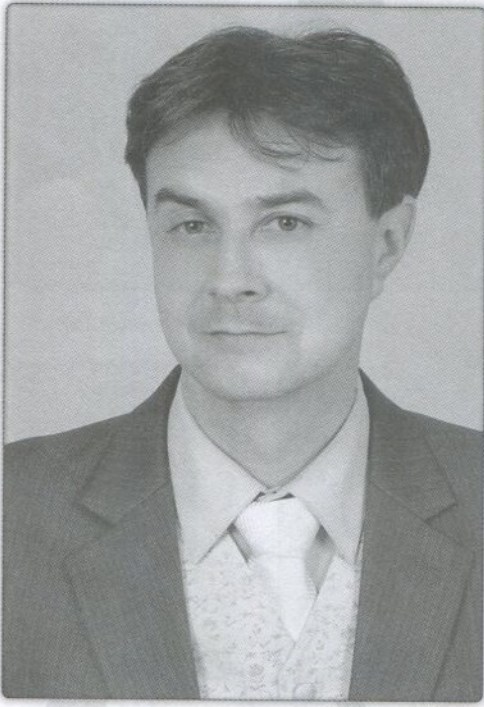
Búcsúzóul fogadjátok Tőlem, a nagybetűs élethez a következő gondolatokat:

Az Élet egyetlen esély - vedd komolyan,
Az Élet szépség - csodáld meg,
Az Élet boldogság - ízeleld meg,
Az Élet álm - tedd valósággá,
Az Élet kihívás - fogadd el,
Az Élet kötelesség - teljesítsd,
Az Élet játék - játszd,
Az Élet érték - vigyázz rá,
Az Élet vagyon - használd fel,
Az Élet szeretet - add át magad,
Az Élet titok - fejtsd meg,
Az Élet ígéret - teljesítsd,
Az Élet szomorúság - győzd le,
Az Élet dal - énekelj,
Az Élet küzdelem - harcold meg,
Az Élet kaland - vállald,
Az Élet jutalom - érdemeld ki,
Az Élet élet - éljed!

/Teréz anya: Az Élet himnusz/

Utóirat: Az Én 12/c-s SZTÁRJAİM énekeltek a rádióban, nem pedig F...R...!! Ja még soha ne felejtsetek „Pamacsi világa”, a Lévy mindig visszavár TITEKET!!

12. C osztály, osztályfőnök:
Molnár Csaba

Molnár Csaba, osztályfőnök

Barnák Ádám Zoltán

Bodnár Péter

Csengeri Kitti

Dézsi Attila Ferenc

Dienes Csaba Alex

Gaál Bátor Richárd

Hegyi Hanga

Horváth Péter

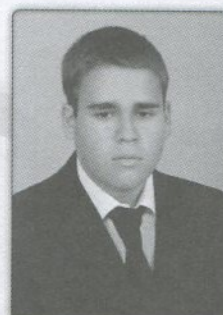
Juhász Ákos

Kabancz Erika

Kalóz Balázs

Kedves Balázs

Kiss Noémi

Koleszár Péter Gyula

Komenda Kristóf Balázs

Lábás Violetta

Lukács Emese

Majoros Máté

Majoros Vivien

Molnár Zsolt

Nagyváradi Tünde

Namesnyik Norbert

Orgován Petra

Orosz Márton Péter

Papp Dávid

Pecze Gábor

Rákosi Réka

Szabó Szilveszter

Szondi Borbála Réka

Szűcs Miklós

Tóbis Fanni

Tóth-Szabó Csenge

Vaszily Patrik

*Dóka Erzsébet,
osztályfőnök*

Egy dal és a lelkünk összeér...

Kétség kívül a dalnak, a zenének ereje van. Közvetít lélektől léleknek jót, szépet, szeretetet. Különösen a barátok, a lelki társak hallják, érzik ugyanazt egy-egy dalban.

A barátságok végtelenek. Térben és időben egyaránt. Tavaly, a kárpátaljai kirándulásunk után kaptam egy e-mailet egy egyetemi évfolyamtársamtól, máig barátnőmtől, akivel megosztottam az örömeimet, hogy eljöttetek velem arra a helyre, amely nekem mindig kedves marad, a szülőföldemre, Kárpátaljára. Levelében küldött egy linket, azzal a kíséző szöveggel, hogy „ez biztosan tetszeni fog neked”. Egy számomra ismeretlen zenekar egyik dala volt, amit akkor kaptam. Meghallgattam, aztán ismét meghallgattam, majd újra...

Ez a dal nekem szólt, és nektek, és mindenkinek.

„Annyi mindent kéne még elmondanom,
S ha nem teszem, talán már nem lesz rá alkalom.

Hogy elmeséljem, milyen jó, hogy itt vagyunk,
S mint a régi jó barátok, egyet mondunk, s egyet gondolunk.”

Még aznap este összeállítottam hozzá egy fotósorozatot ungvári, munkácsi és a Vereckei-hágón készült fotókból,

és ezzel próbáltam nektek elmondani a következő osztályfőnöki órán mindent, amire a három nap, három év, négy év nem volt elég.

Sokszor voltak kétségeim, hogy mit tudok nektek nyújtani, mit tud nektek a Lévay nyújtani. Nem az jelentett nekem gondot, hogy mi sokat szeretnének nektek adni, hanem az, hogy kell-e nektek az, amit én és a kollégáim kínáltunk fel szeretettel: tudást, diákotthoni gondoskodást, odafigyelést. Nem is afelől voltak kétségeim, hogy Isten bánt veletek szűkmarkúan, aki megáldott benneteket csinos külsővel, kiváló szellemi képességekkel, gondoskodó, szerető szülőkkel, barátokkal. A tanulmányi eredményeitek sokszor cáfoltak rá tanáraitok odaadó munkájára. Volt, amikor úgy éreztem, nem értitek, nem érzitek, mi a célja a Lévayban eltöltött négy éveteknek. Az egyik cél nyilván a tudásban való gazdagodás lett volna. A másik,

ahogy ti fogalmaztatok a legelső találkozásunkkor a „barátok szerzése”. A nevelőtestület célja az volt, hogy felkészítsen benneteket „az egészséges, felelős keresztyén felnőtt életre – közösségben a közösségért élni”.

A barátokat megtaláltátok. A tudomány gyümölcseiből szemezgettetek, néhányan kitartó alázatos munkával sok tudással gazdagodtatok. A legnehezebben azt éltem meg, hogy a közösségben a közösségért élni, tenni, adni nem akart működni. Voltak ugyan nagyon szép karácsonyi pillanatok, Mályi, a kárpát-aljai kirándulás, de valahogy nem volt kerek.

Nehéz lélekkel készültem a ballagásra, az utolsó osztályfőnöki órára. Nem tudtam mit fogok nektek mondani. De „azért vannak a jó barátok”, hogy amikor szükségünk van rájuk, ott álljanak mellettünk jó szóval, tanácsokkal, imádsággal. Isten adott mellém olyan barátokat, akik felfegyvereztek lelki fegyverzettel (Ef.6,11-18), melyek közül legfontosabb az imádság, akik arra buzdítottak, hogy próbáljam észrevenni a jót, amit tőletek kaptam, illetve követhetem édesanyám tanácsát, amely arra tanított, hogy a Bibliában mindig megtalálom a megfelelő szavakat.

És megtaláltam. A hála és a köszönet szavait Anna hálaénekében (I. Sám. 2), Dávid dicsénekeiben (II Sám.22) és a 100-ik zsoltárban

„Menjete be az ő kapuin hálaadással, tornáczaiba dicséretekkel.” (Zsolt 100.4)

És itt kezdett kerek lenni a 4 év. A félelmeimet, elkeseredettségetem felváltotta a megnyugvás. A hála érzése töltött el, hogy az osztályfőnökökötök lehettem. Nem mindenkinek adatik meg, hogy négy osztályt kísérjen végig a gimnáziumi évek alatt. Különösen nem két olyan gimnáziumban, amelyek közül az egyik kicsi, a másik nagy, az egyik Magyarország határain belül a másik kívül. De református és magyar mindkettő. Nem a felekezeti hovatartozáson van a hangsúly, hanem azon, hogy „egy vérből valók vagyunk”. Alig tízmilliónyi az országhatárokon belül, és „ötmillió magyar, akit nem hall a nagyvilág” a határokon kívül.

Újra meg újra visszatérek egy dalhoz, amelyet kaptam egy barátomtól, továbbadtam nektek és visszakaptam. Tőletek. Köszönöm. A szerenád alatt, mikor elénekeltétek az Ismerős arcok nevű zenekar Nélküled című számát már tudtam, hogy nem volt hiábavaló a munkám, a munkánk. Nem mindent kell nekünk bennetek véghezvinni. Sem a szüleitek, sem mi tanárok nem kísérhetünk, nevelhetünk egy életen át. De meg vagyok „győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó dolgot”, elvégzi a Krisztus Jézusnak napjáig.” (Fil. 1.6)

Eszközök voltunk és vagyunk Isten kezében mindnyájan. Nem csak engem ajándékoztatok meg azzal a felejthetetlen élménnyel, hogy lelkes fiatalok a nagybereg-i éjszakában kórusban zengik:

„Légy híve rendületlenül
Hazádnak, ó magyar!”

Tanártársaimnak is továbbvittétek a tüzet, és nem lankadó lelkesedéssel, ifjú hévvel tudatok szíveket megörvendeztetni a miskolci éjszakában is, tudatok a határokon túl élő magyarok nagykövetei lenni. Megtapasztalhattátok, milyen jó érzés adni. Azt is, hogy milyen jó érzés kapni. Vigyétek magatokkal ezt az érzést! Legyetek bőségtudattal megáldott, a világ szerint is sikeres emberek, akiket a szeretet és bőség mozgat, akik felelősnek tekintik magukat, akiket a szívük vezet, aki hisznek és megvalósítják életük küldetését!” Tárd ki a szíved spirituálisan, hogy az életed egy fensőbb bölcsesség vezérelhesse, egy isteni lelkiismeret, amelynek az az etikája, hogy úgy találj rá önmagadra, hogy feladod magad mások szolgálata érdekében – a jócselekedeteid által válik az életed jóvá” -, ezek a gondolatok Stephen R. Covey-től származnak, aki a világi értelemben vett sikeres emberekről írt több könyvet.

Pál apostol így ír: „Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbnek tartván ti magatoknál. Ne nézze kiki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is. Annakokáért az az indulat legyen benned, mely volt Jézus Krisztusban is.” (Fil.2)

Winston Churchill szellemében lássatok munkához:

„Mindenki életében eljön egyszer egy pillanat, amikor megérinti őt a sors keze, és esélyt kap, hogy megtegyen valami különlegeset, ami személy szerint őrá vár és éppen az ő képességeihez illik.”

Legyetek felkészülve arra a pillanatra!

Utóirat.: „Szól egy dal, és a lelkünk összeér

A gyönyörű tűzfénynél, napszínű a hold.”

Talán nem véletlen, hogy a ballagás éjszakáján a Hold a lehető legközelebb került a Földhöz, minek következtében valóban napszínű volt.

Áldás, Békesség!

Miskolc, 2012. május 05.

Dóka Erzsébet osztályfőnök

Dóka Erzsébet, osztályfőnök

*12. D osztály,
osztályfőnök:
Dóka Erzsébet*

Asztalos Péter Pál

Bányi Attila

Bartók Sándor

Bódi Bence Hunor

Bordás József Benjámín

Fazekas Máté

Gál Dénes

Harangozó Dóra

Horváth Máté

Hován Márk

Hubi Diána

Hudák Viktória

Ivanics Bálint

Kiss Tamás

Oláh Pál Olivér

Poczok Noémi

Rusznyák Ákos

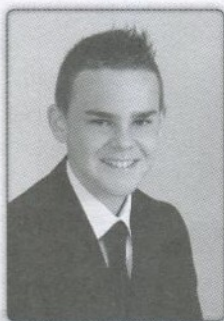
Sesavnyiczki Donát

Scsamyiczki Kristóf

Sinku Bence

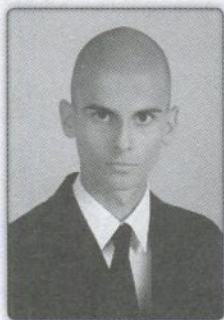
Soltész Krisztián

Szébenyi Máté

Szitovszky Nóra

Takács Dávid

Tób Kitti

Tóth Ágnes

Tóth Bianka

Urbán Zsóka

*Szitáné Zsolnai Beáta,
osztályfőnök*

Kedves Osztályom!

Három év telt el azóta, hogy megtudtam, én veszek át benneteket, és leszek ezek után az osztályfőnökötök. Mit is mondhatnék? Vegyes érzelmeket éreztem. Az első reakcióm az öröm volt, mert osztályt kapok, majd a riadalom, hisz óriási felelősséget jelent egy osztályt irányítani. Ráadásul ti már egy mondhatni összeszokott társaság voltatok, amikor hozzám kerültetek. Azt sem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy ti nem egy sereg egyén voltatok csupán. Ezután arra gondoltam, hogy a különféle próbatételek boldoggá tehetnek bennünket, hiszen állhatatossá válhatunk általuk. Majd megismertelek benneteket és sajnáltam, hogy nem taníthatlak mindnyájatokat, ennek hiányát az első két évben éreztem.

Sok közös élmény köt most már össze minket. Az első közös évünk elején a Mályiban eltöltött különleges nap, majd a Zsófiékhoz tett túra Szentlélekre, amikor ugyan rossz volt az idő, de minket ez sem zavart. A diákigazgató választást ugyan nem sikerült megnyernünk, de úgy gondolom nagyon hasznos tapasztalatokat szereztünk mindnyájan és a választásra való főkészülés még inkább összekovácsolta az osztályt. Többen az osztályból részt vettetek cserediák-programjainkban is, ami szélesíthette látókörötök és talán ez is erősítette a közösségünket, hisz egy-egy ilyen kisebb-nagyobb távollét után mindig jóleső érzés tölti el az embert, hogy ismét itthon van szerettei körében. Az utolsó évben pedig a kétnapos kirándulás Hortobágyra és Hajdúszoboszlóra megkoronázta az együtt töltött napokat. Természetesen nem szabad elfelejtenünk a Mályi projekteket és az adventi gyülekezeti látogatáso-

kat sem, amelyekre mindig nagy izgalommal készültünk. Öröm volt számomra, hogy röviddel a ballagásunk előtt vendégül láthattalak benneteket az otthonomban. Hálás vagyok Istennek, hogy megismerhettem a közösségeteket, mert úgy gondolom ti egy igazi osztályközösség voltatok, bár mindig is megfigyelhetőek voltak a külön baráti társaságok, de ezek sosem voltak merev, zárt klikkek és szívesen nyitottatok egymás felé.

Sok harc vett körül bennünket. Hadakoztunk egymással, egymás ellen, egymásért. Hiszem, hogy az itt töltött időre mindig szívesen fogtok emlékezni minden kellemes és esetlegesen kellemetlen élményeivel együtt. Sok próbát ki kellett állnotok, de a próbatételek időszaka még nem járt le. Az elkövetkező években még sok próbán át kell esnetek és ne feledjétek, hogy az áldás addig áldás az életünkön, amíg az az adományozóról szól, és nem a mi teljesítményünk kerül előtérbe. Egyedül Istené a dicsőség.

A Márk evangéliuma 11. fejezetének 22. és 24. versével búcsúzóan Tőletek:

„És Jézus felelvén, monda nékik: Legyen hitetek Istenben!”

„Azért mondom néktek: Amit könyörgésteekben kértetek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek.”

Isten áldjon Benneteket:

Osztályfőnökötök Szitáné Zsolnai Beáta

12. F osztály, osztályfőnök:
Sztáné Zsolnai Beáta

Sztáné Zsolnai Beáta, osztályfőnök

Ábrám Noémi Lilla

Barna Roland

Csáki Otilia

Dobsi Anett

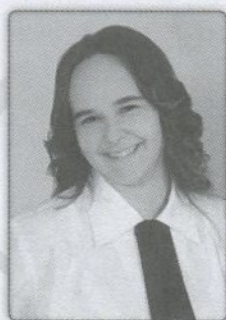
Farkas Ágnes

Fodor Balázs Márton

Gombkötő Babett

Gönczi Mária

Kasó Ákos

Kassay Boglárka

Katona Zsófia Kinga

Kovács Kitti

Kurucz Kitti

Miklavicz Brigitta

Molnár Anna

Nyistyák Balázs

Orosz Bettina

Pelybe Antónia

Serfőző Bettina

Siska Boglárka

Szabó Bence

Szabó Dániel

Szacsuri Kristóf

Szala Dorina

Szecskó Fanni

Takács Adrienn

Timkó Máté

Tóth Mária

Vladár Emese

Pro Excellencia díjasok

*Kiemelkedő versenyeredményeket elért ballagó
diákok osztályfőnökeikkel és felkészítő tanáraikkal*